

באשמורת הלילה, עוד בטרם יצאו ראשוני המתפללים לתפילות
היום הקדוש, נדחסה לתוך אוויר הבוקר הצלול סירנה מלווה באורות
מסנוורים, חריקה ממושכת.

זה מראה נדיר לראות אמבולנס דוהר בכבישי המושב הצרים ומלווה
באזעקה מצמררת באישון לילה.

זה עוד יותר נדיר לראות את רכב ההצלה שועט בשבת קודש
ברחובות המושב שלהם אחרי חצות.

וזה נדיר שבנדירים לראות מראה כזה ביום כיפור שחל בשבת.

זקני מושב ראמים יגידו לכם שאינם זוכרים דבר כזה.

חמישה זוגות עיניים שמציצים מהחרכים בקומה השניה - מגלים
שהאמבולנס נעצר למרגלות ביתם הדו מפלסי.

"אבי, מה קרה?" חזקי הקטן בן השלוש נתלה על אחיו הגדול. הוא מבוהל. קורי השינה נקרעים ממנו באחת, והוא קורע את הדממה בשאגותיו.

"אני יודע מה קורה", אלי בן העשר צופן סוד באוזנו של חגי שצעיר ממנו בשנתיים.

"אה, עכשיו אני מבין למה נעמה, אחות של אמא, ישנה אצלנו", נתי מנתר מהמיטה. הוא חייב שהיא תאשר לו את הבנתו.

נעמה לא מאשרת ולא מכחישה. היא מתנהלת בדיפלומטיות. כמו שרק כלות יודעות להגיד וגם לא.

לגלות מבלי לדבר. לשתוק את הסוד.

"תגידי רק לי. אני לא אגלה, מבטיח לך" - מתחנן נתי.

"זה נכון מה שאתה חושב, אני מבטיח לך", אומר לו אבי בידענות.

חזקי נרדם לו על הידיים. בכל פעם שהוא מנסה להניח אותו בחזרה במיטה הוא מתעורר בצרחות.

"איך אתה יודע מה אני חושב?" נתי תולה בו זוג עיניים גדולות שואלות.

"כי גם אני חושב ככה", אומר אלי.

"וגם אני", חגי מחרה מחזיק אחריו כמו הד.

"אז אני רוצה שזה יהיה בן", אלי אומר את מה שכולם חושבים. את מה שנעמה אינה מאשרת. את מה שהיא שותקת, רק שומעת ולא מכחישה.

"בטח זה יהיה בן", חגי מהדהד את בקשתו של אלי.

“מאיפה לכם הביטחון הזה?” מקשה אבי. “אי אפשר לדעת. ואם תהיה בת...”

“אין כזה דבר. לנו יש רק בנים”.

“אם זו תהיה בת אנחנו לא נותנים להכניס אותה הביתה”, אלי מפעיל כוחניות. הוא סוגר את הדלת בחוזקה, מדגים מה הוא יעשה אם אי מי ישנה את מאזן הכוחות בבית שלהם.

“אתם שומעים? בבית הזה אין כניסה לבנות. מה נעשה פה עם תינוקת?” חגי מדבר בתינוקית כאילו רק בנות מדברות כך. בנים כמוהו מרגע שנולדים מדברים בבגרות. הוא בטוח בכך.

בפעם הבאה שיבכה, שיתלונן, שיתנהג כתינוק, צריך יהיה להזכיר לו את מה שאמר עכשיו.

נעמה פותחת את הדלת בעדינות ונוטלת את חזקי ואת נתי מפוג'מים.

“אני לוקחת את הקטנים אלינו הביתה ואתם הגדולים מתלבשים ומתכוננים. סבא יבוא לקחת אתכם לבית הכנסת לתפילת שחרית של יום כיפור”, היא אומרת לשלושת הגדולים של משפחת נורדמן ופונה לצאת עם הקטנים, מוודאת שהשטח פנוי.

זה לא נדיר שבצום הזמן עובר לאט, וזה עוד יותר לא נדיר שמחכים שהצום יגמר.

אבל זה נדיר שהיא אינה מצליחה להיות מרוכזת בתפילה. תפילת לחש של מוסף של יום כיפור, והיא ראשה ורובה עם בתה בבית החולים.

מה בסך הכל קרה, גברת בלה פרקש? היא שואלת את עצמה. תתפללי שהכל יעבור בשלום, זה בדיוק מה שאת צריכה לעשות. היא יודעת את זה.

נדיר שהיא אינה מצליחה.

נדיר שהיא כל כך דואגת.

למה הוא לא מגיע? היא דואגת. צופה מהחלון אל האופק הרחוק ואל השביל הקרוב. מחכה לשמוע את צעדיו הכבדים קרבים ואת קולו הרך אומר שלום כשהדלת נפתחת.

נדיר שהוא מאחר. הוא יודע שהיא דאגנית ומקפיד להגיע בזמן. אז איפה הוא? אולי קרה לו משהו נורא. דמעות מציפות את העיניים והלב פועם במהירות, דוהר.

היא נשענת על המשקוף, מנסה להרגע. הפלאפון מונח בכף ידה. היא מתקתקת את מספר הנייד שלו.

חיוך עולה על השפתיים. הזכרון מהעבר שמציף גורם לה לשכוח לרגע מהדאגה העכשווית...

אבא, אמא והיא, ילדה קטנה, בקפריסין הגדולה, לבד.

היא בוכה בהיסטריה, מתגעגעת. אבא מושיב אותה על ברכיו. הפלאפון בכף ידו. היא רוצה שיתקשר הביתה ואומרת את המספר בעל פה.

אבא ואמא מתפעלים ממנה. הם מתלהבים מהיכולת של ילדה כה קטנה לזכור מספר בן תשע ספרות בעל פה.

המחמאות שהרעיפו עליה גרמו לה לרצות להפתיע אותם שוב.

עתה היא מתקתקת שוב את המספר שלו. אבן מתיישבת במרבצי הלב.

למה הוא אינו עונה? מה קרה לו?

צלצול הנייד חובר לצלצול בפעמון שבדלת. היא ניגשת לפתוח ברגליים כושלות.

“הנה... אבטח ולא אפחד...” ברגע שהתחיל סבא פרקש להבדיל על היין נשמע צלצול הטלפון המיוחל. כולם רצו להרים ולשמוע ולהתבשר.

לכולם היה ברור שזה האב המאושר שמתקשר לספר מה נולד.
 “... עזי וזמרת... ויהי לי לישועה...” חגי מרגיש שהישועה קרובה.
 הוא מניח יד על הטלפון תוך כדי הבדלה. תפוס לו להיות הראשון שירים אותה כשסבא יגמור להבדיל.

הוא כבר אינו יכול עם המתח הזה שמתפתל בבטנו כמו נחש מתכדרר. כמו כדור אש.

בתפילת מוסף, לפני הווידוי, כששליח הציבור התפלל ברגש “שמך מעולם עובר על פשע”, וסלסל במילים “שוועתנו תאזין בעמדתנו לפניך בתפילה”, הוא עמד והתפלל, דמעות ירדו מעיניו. הוא חשב

על אמא ועל מה שנולד או עוד לא. הוא גם קצת דאג והרגיש פרפור בבטן. "אתה יודע רזי עולם... אתה חופש כל חדרי בטן". כעת הרבה פרפרים מתעופפים בבטנו, הוא הרגיש שאינו יכול לעמוד, התקפל מכאבים.

"חגי, אתה חייב לאכול ולנוח", אמר לו סבא ושלח אותו הביתה. "תלך, נעמה בבית עם הקטנים. היא תדאג גם לך".

בסוף הוא דאג לנעמה דודתו - אחות של אמא שהיא גם כלה, ועזר לה עם נתי שלא רצה לאכול ושפך את החלב על הרצפה ועם חזקי שכל הזמן צרח ורצה את אמא.

"ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה", סבא ממשיך להבדיל, וצלצל הטלפון שהיה כנראה מאבא שנמצא כנראה בבית חולים עם אמא נפסק.

חגי עוזב את העמדה, ניגש להריח את הבשמים ואז חוזר הטלפון לצלצל, ושוב חגי מזנק אליו. אלי הקדים אותו והניח את ידו עליו. הוא יענה לאבא מיד כשסבא יגמור להבדיל. הוא ישמע ראשון את הבשורה.

"... המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך..." סבא חש את המתח שבאוויר, את הרצון של הנכדים לדבר עם אבא, להתעדכן.

"ברוך... המבדיל בין קודש לחול". אמן, עונה אלי בדבקות ומרים את השפופרת במהירות. "גמר טוב", הוא צועק לתוכה בהתלהבות. צליל הניתוק אינו מלהיב בכלל. רועם באוזניים ומעלה לעיניים דמעות תסכול.

"אל תדאגו, עוד רגע אבא יתקשר שוב", מרגיעה בלה פרקש את נכדיה, שוכחת איך היא דאגה במשך כל צום הכיפורים הזה לאורך כל התפילות.

הטלפון לא צלצל שוב. לא אחרי רגע ולא אחרי שניים ואפילו לא אחרי עשרה... הם מנסים לחזור למספר שהתקשר אך הטלפון אינו זמין. 'נסו מאוחר יותר', אומר התא הקולי ואינו מתחשב בכלל.

"בואו נתחיל במצוות היום", סבא פרקש מעמיד דופן ועוד אחת. הוא צריך עוד זוג ידיים לבנות סוכה, אך הן עסוקות בחיוג.

"תצלצל לאבא", חזקי מניח לאבי ביד את הפלאפון שמצא על השולחן. הוא אינו מבין מה הבעיה להשיג את אבא.

"אתה חמוד חזקי", אבי, שעוד חודשיים יהיה לו בר מצווה, מרים אותו גבוה מסביר לו בתינוקית: "היה יום כיפור אז אבא ואמא לא יכלו לקחת את הפלאפון, אתה מבין?" חזקי לא כל כך מבין, אבל אבי מבין שצריך לעזור לסבא.

הוא הראשון שמתעשת ומגיע ועוזר ומעודד גם את אחיו.

"הישועה תבוא בהיסח הדעת", הוא ממריץ אותם, מתכוון שהצלצול יגיע ועמו הישועה. אבל אולי לא.

"אני מתקשרת למעייני הישועה", נעמה אסרטיבית, מצלצלת בפלאפון שלה. תפוס ועוד פעם תפוס עד שפקידה ממהרת עונה. מעיינת ברשומות ומודיעה לה לקונית: "מצטערת, אך אין לנו יולדת בשם תרצה נורדמן".

מרב דאגה ועיסוק אובססיבי בתקתוק המספר שלו, היא לא ראתה שהוא משתרך בשביל בפסיעות גמלוניות ולא שמעה את צעדיו הכבדים מתקרבים.

הוא נכנס הביתה, מבטו משדר התנצלות. הוא הבין שהיא דאגה ומיד תירץ את איחורו: "ביקרתי את אמא במושב. היא שלחה לך..." הוא מושיט לה שקית צבעונית מרשרשת. היא מציצה לתוכה בסקרנות מהולה בסימן שאלה. מתנה? לכבוד מה?

"זו לא מתנה", הוא אינו מאפשר לה לשגות במחשבות מוטעות. "זה של אמא, והיא אומרת שמכל הבנות והכלות שלה הכי מתאים לתת לך את הפקעות. את תעשי בזה שימוש מיטבי".

היא מפזרת את תכולת השקית על הספה. הרכות מלטפת, הצבעים רגועים ויש גם עזים. היא אפילו לא שואלת למה אמא שלו שלחה לה את פקעות הצמר שגדשו את התא בארון שלה. היא יודעת. היא רק לא מבינה למה לא הפרידה בין הרך והגמיש לגס והקוצני.

מדוע בכלל צרפה את הסליל הדוקרני הזה? מה כבר אפשר לעשות איתו? למה הוא יכול להועיל? ולמי?

ואולי בכלל התכוונה לרמוז לה משהו במשלוח הסליל הזה?

פקעת של מחשבות אופפת את הדוקרני.

היא חשה בדקירה כשהבינה את הרמז.

הרבה אחרי חצות, ברבע לאחת בלילה, אחרי שהקטנים נרדמו הגיעה שיחת הטלפון המיוחלת שכולם חיכו לה.

סבא, דב פרקש, בדיוק סיים לחזק את הדופן של דלת הסוכה. אבי יצא למחסן להחזיר את המברגה. אלי סגר את ארגז הכלים, רוצה לרוץ אחרי אלי להניח גם אותו במחסן אך הכובד מכריע אותו. הוא מחכה שאלי יחזור ויעזור.

ביחד הם גוררים אותו, לא מודעים לאיזה ארגז כלים מורכב יזדקקו בהמשך. כל המשפחה ביחד תצטרך לגרור, לסחוב במאמץ משותף, למנף, להעפיל.

צלצול הטלפון מקפיץ את חגי מהמיטה. "הפעם זה בטוח אבא, אני מרים", הוא אינו מוותר להיות הראשון. מנתר מהמיטה, מקפץ

בדילוגים, משמיע קולות עולזים שחוברים לצלצולים הצורמים ומעוררים את נתי בבכי ואת חזקי בצרחות.

בלה ניגשת להרגיע, דב מהסה את חגי, נעמה פוסקת ממבול התקתוקים והחיוגים. היא הגיעה בקווי אורך ורוחב טלפוניים לכל בית חולים אפשרי, צלצלה למוקדי חירום, התעניינה ב'טרם' וטרם נענתה.

היא לא סיפרה לבני הבית מחשש לדאגת יתר אבל בסתר, ליבה היה גדוש דאגה. בכל בית חולים ענו לה את אותה תשובה לקונית: 'אין אצלנו יולדת בשם תרצה נורדמן'.

אז איפה אחותה נמצאת?

לאן נסעו זאבי ותרצה בעיצומו של יום הכיפורים?

אולי נהג האמבולנס הערבי חטף אותם?

נעמה עצרה את עצמה מלהתקשר למשטרה. בשביל זה היא חייבת גיבוי משפחתי.

ועתה סוף סוף זאבי מתקשר. היא משליכה את סוללת הניידים על המיטה, רצה לנייח מקווה שיביא מנוחה לליבה הסעור.

"תעשה על רמקול, כולם רוצים לשמוע", אבי פוקד. אלי לוחץ על כפתור ההגברה, חגי מחזיר את האפרכסת למקומה. היא מיותרת.

הרמקול משמיע רעשים, חריקות, בליל של מילים לא מובנות. הקול - קולו של זאבי. בלה נושמת לרווחה, מצליחה להוציא אוויר שהיה כלוא בין הלב לריאה הרבה מאוד זמן, כמעט יממה.

"לא שומעים! זאבי, לא שומעים..."

“אין קליטה. אני יוצא למרפסת.”

“למרפסת? באיזה צימר הם נמצאים?” התימהון יוצר דמיון.
נעמה מגחכת למחשבה הדמיונית שהצטיירה במוחה.

“שומעים? עכשיו שומעים?” זאבי צרוד, סחוט, הקול עמום ושרוט.

“תנתק ת'רמקול”, אבי מוריד פקודה. חגי מרים את האפרכסת
ומצמיד אותה לאוזנו. בלה נצמדת גם היא כמהה כבר לשמוע.

כולם נדחסים לאותו ריבוע ומטים אוזן.

“תאומות, נולדו תאומות.”

“תאומות??? מתי? איפה? איך...” השאלות נורות מפי בלה כמו
ריות מלוע של תותח. הידיעה המשמחת ריגשה והרעישה כאילו
נחתה פצצה בביתם.

“נולדו לפני רבע שעה, תרצה עברה ניתוח...”

“תרצה עברה ניתוח? לפני רבע שעה? איפה?” בלה אוחזת את
ליבה. לב האם שלה אומר לה שמשוה לא בסדר.

“בתל השומר”, זאבי עונה ביושב בלי התרגשות. היא דואגת, אינה
יכולה להכביר מילים בטלפון, דב קולט את המצב. הדמעות
בעיניים של אשתו משדרות מצוקה. גם הוא דואג לבתו.

הוא מבקש מחגי את הטלפון, רוצה להחליף כמה מילים עם
חתנו מבלי שאוזניים צעירות ישמעו.

חגי שומט את האפרכסת ומנתר על כתפי אבי. “אתה שומע
אבי, תאומות. תאומות זה אדיר.”

“אדיר?” אלי מסתכל עליו במבט קונדסי. “אתה שומע מה שאתה מדבר?”

“כן, זה אדיר”, חגי קופץ מכתפי אלי, מגיע לתקרה ונוחת על הרצפה צועק התרגשות: “אדיר, זה אדיר”.

“חחחגי, תזכור מה אמרת לפני פחות מיממה, שכחת?”

“לא, לא שכחתי בכלל. התכוונתי שתינוקת אחת לא תיכנס הביתה אבל שתיים? שתיים זה אדיר!!!”

חגי קופץ קפיצה הגונה של אושר. הוא מגיע איתה לתקרה, פוגש שם את אלי ואת אבי. ביחד הם יוצאים בריקוד אדיר וסוחף. אפילו סבא מצטרף בסוף.

היא יודעת שאמא שלו רכשה את הפקעות בממון רב. הקדישה זמן לבחירת הגוונים וגם חשבה רבות אילו מלבושים תטווה מהם.

אז למה היא שולחת אותן אליה? מדוע מכל בני המשפחה היא זוכה לקבל אותן?

אחותו שמכירה אותה מגיל אפס טוענת שיש פקעות של חשיבה מאחורי ההחלטה לתת דווקא לה את הסלילים הרכים.

הסליל הדוקרני צורף למתת כי הוא משקף את הנתיב שלה, את הדרך. את הדוקרנים שעליהם היא לא הצליחה לעמוד וגם לא ללכת ואפילו לא לזחול.

הוא אמר לה שאחותו אמרה לו: "אחי, הסליל הזה הכי מזכיר לי אותה. אם היית הופך אותה אז לבובת צמר, רובה ככולה היתה צריכה להיות עשויה מהסוג הזה".

הוא חשב שהיא תיעלב מהדימוי אבל היא לא.

היא מסיטה את ראשה מהפקעות. עיניה נתקלות בבימבה של הנכד.

האוטו הקטן שהנכד השאיר בסלון הגדול מסייע אותה חזור אל שתי בימבות צבעוניות חדשות.

בימבה ורודה נוסעת במהירות במרחבי הסלון ומשמיעה קולות עליזים של צופר.

בימבה צהובה עומדת בדום דמומה. היא יושבת לידה ואינה נותנת לאף אחד לנגוע. גם היא אינה מצליחה לשים עליה יד.

הבימבה הוורודה נוסעת במהירות לכיוון הצהובה ומתנגשת בה בכוונה.

היא לא מסכימה ולא מרשה ורוצה לצעוק.

אמא כועסת על הבימבה הוורודה והעיניים שלה נהיות עצובות.

היא רוצה לשמח את אמא אז היא לא צועקת ולא בוכה.

היא צוחקת בקול שאמא תשמע.

הפעם בלה חורגת ממנהגה הטוב.

תמיד בדרכך למחלקת יולדות היא נכנסת למחלקת בגדי תינוקות בחנות גדולה של מחלקות וסניפים וקונה לרך הנולד בגדי מלכות ושמיכה מפנקת ועוד ציוד משלים.

”זה כיף להוציא תינוק מבית חולים עם בגד חדש”, מסכימות בנותיה וכלותיה למחווה, מעודדות אותה להמשיך לקנות ולהביא. אך הפעם אין לה סבלנות. היא כבר חייבת לראות את תרצה, לראות את התאומות, לאחוז בידיים את הגדולה במתנות תבל כפול שתיים.

גם לא היתה לה סבלנות לחכות לזאבי שיגיע ויספר ויגיד ויקח פיקוד על החבריה העליזה שנשארה לפיקודה. היא השאירה פקודות על דף. הפקידה את הקטנים בידיה האמונות של נעמה. על הגדולים

יפקד סבא ויתן פקודות איך לסכך את הסוכה, איך להניח את הסכך שיהיה צלו מרובה מאורו.

בלה מקווה שבביקור אצל היולדת הטריה שום צל לא יעיב, שהאור יהיה מרובה מצלו. היא עצמה זקוקה לסכך, להגנה. היא תסוכך על עצמה בתפילה. רק בורא עולם יכול לסוכך על בראיו ברחמים.

היא יוצאת לדרך עם אור ראשון. קרן שמש חיוורת מרצדת מעליה ועוד קרן אחת יוצאת מנרתיקה, מעירה את הרחוב המנומנם ומאירה את דרכה. ספר תהילים קרוב לליבה. היא נוסעת ומתפללת כל הדרך. היא צריכה להחזיר את נשימותיה לסדרן, לייצב את הדופק ששועט מהר יותר מגלגלי האוטובוס. אז למה היא בדרך לתל השומר כשהיא זקוקה למעיינות של ישועה?

מיד כשנכנסה למחלקה, עוד בטרם עלה הריח הסטרילי באפה, ראו עיניה את זאבי בקצה המסדרון. לרגע גיחכה על עצמה, על כך שרצתה לחכות לו שיגיע בטרם היא תגיע לפה. היא יכולה עדיין לחכות...

הצעדים הבאים קרבו אותה לזאבי וגם להבנה שחתנה לא יכול היה להגיע הביתה. הוא נראה סחוט, מוסט, מוטרד, מודאג, קשוב לרופא גבה קומה שעומד מעליו ומדבר במילים בלתי מובנות. היא אינה שומעת אבל רואה את זאבי שואל ומקשה ומסיט את ראשו לאות שלילה ואז קולט אותה, אבל עוד בטרם הספיקה לאחל ולברך ולהגיד לו מזל טוב, מגיע מאחוריו רופא נמוך בעל שיעור קומה.

"אתם נורדמן?" הוא פונה לזאבי. "בבקשה, היכנס לחדרי", הוא מצביע על הדלת הימנית ופותח אותה לרווחה. דלתות ליבה נסגרות בבהלה, ננעלות. היא פונה לדלת השמאלית. אמרו לה שכאן תמצא את בתה היולדת תרצה נורדמן.

"תרצה, זאת את?" היא מוצאת שם את בתה שלא דומה לעצמה.
ובמקום לאחל מזל טוב היא שואלת שאלת זיהוי.

תרצה שפופה ומכונסת בתוך עצמה ובתוך ספר התהילים. בלה עושה כמוה. ביחד יגידו תהילות ותשבחות. בתה אומנם נראית יולדת אבל בריאה וכבר על זה צריך להודות.

"תרצה, בשל מה הסער?" היבבות של בתה עולות ממעמקים. "מן המצר קראתי... סכותה לראשי ביום נשק". בלה נושקת על ראשה וחובקת את כתפיה, מרגישה שצריכה לסוכך על בתה.

"תרצה, למה את פה?"

"כי במעייני הישועה ראו שהישועה לא תבוא מהם".

"את מוכנה להסביר?"

"שתי תינוקות גדולה וקטנה זה גדול על בית חולים קטן".

"ממתי קונים תינוקות במשקל?" מתרעמת בלה. "אז אחת גדולה ואחת קטנה".

"אמרו שלקטנה יש קוצר נשימה..."

"תרצה'לה אלה דברים שבכל יום", מרגיעה בלה. "על זה המהומה?"

"דוקטור ליבוביץ אמר שזה כבר הסתדר, והיא יצאה מזה", תרצה מדברת במבטא רוסי כבד מחקה את הדוקטור המכובד.

"נו..." בלה מחייכת חלושות, "אז איפה הבעיה?" היא קצרת רוח, מבינה שיש נשיאים ויש רוח והיא עסוקה בלחפש אותם.

לא רק היא, גם הרופאים וגם...

אבל בלב שלה הקטן היתה דקירה מדממת...

היא מסתכלת על הסליל הדוקרני. הוא תואם להרגשה של אז.

"את יודעת מה", הוא מחכך ידיים בהנאה. נראה לו שמשוהו מתחיל לנוע. גלגלי מוחה נעים ביחד איתו.

וזה אדיר כשהוא והיא חושבים בראש אחד, והגיעו ברגע אחד לרעיון משותף.

לעבוד על יצירה שתסוכך על סוכת חייה ותצליח דרכה להביע את רגשותיה על עברה.

נכון, הצל חייב להיות מרובה, מודגש. קרני שמש מעטות הצליחו לחדור מבעד לסכך חייה ופיזרו שברירי אורה.

אמרו לה אלה שחושבים שהם יודעים: "ילדה קטנה לא יכולה לחוש רגשות עזים שכאלה ולזכור ולבטא אותם ביצירה".

אבל היקרים לה, שעמדו מאחרי גבה ודחפו אותה קדימה והגביהו את קומתה ויישרו את איבריה ומינפו אותה, הם מאמינים בה.

האמון שלהם מחזיר לה את האמון בעצמה. משיב לה את היכולת לחשוב בהיגיון ומעודד אותה להקשיב לעצמה. להפנים ולהשלים, לא לדחוק ולדחוס פקעות בתוך הלב.

אז איפה בעצם הבעיה? למה היא אינה מתחילה?